

folkekirkens særstilling og ønsker at fastholde en rummelig folkekirke, der er forankret i de lokale sognemenigheder.«

Det kan derfor næppe undre nogen, at regeringen ikke kan støtte Enhedslistens forslag til folketingsbeslutning om adskillelse af kirke og stat, B 26. Selv om jeg dermed har gjort klart, hvad der er min konklusion, vil jeg dog gerne benytte lejligheden til at knytte nogle flere kommentarer til forslaget.

Når man læser sin avis, ser man af og til artikler, hvor der ikke helt er overensstemmelse mellem overskriften og artiklens indhold, og da jeg læste Enhedslistens forslag, fandt jeg en tilsvarende mangel på overensstemmelse mellem overskrift og indhold.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget får vi ganske vist at vide, at det efter Enhedslistens opfattelse er en forudsætning for konsolidering og uddybelse af demokratiet, at man »konsekvent adskiller kirke og stat«, og vi får også at vide, at det nu er »på høje tid at få sammenblandingen af staten med et bestemt trossamfund bragt til ophør.« Men så konsekvent er selve forslaget jo ikke.

Kl. 15.50

En konsekvent adskillelse af kirke og stat, et fuldstændigt ophør af det, der af Enhedslisten beskrives som sammenblanding af staten med et bestemt trossamfund, forudsætter, at grundloven bliver ændret. Hvis kirke og stat helt skal adskilles, skal grundlovens § 4 ophæves. Den siger som bekendt, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og som sådan understøttes af staten.

Konsekvent adskillelse forudsætter også ophævelse af grundlovens § 6 om monarkens religiøse tilhørsforhold og § 66, der siger, at folkekirkens forfatning ordnes ved lov. Det foreslår Enhedslisten dog ikke, og det skyldes måske en realpolitisk erkendelse af, at det ønsker den danske befolkning ikke, og at det derfor ville være umuligt at få gennemført de grundlovsændringer, som er nødvendige for en konsekvent adskillelse af kirke og stat.

Enhedslisten nøjes med at foreslå, at nogle af reglerne og vilkårene for folkekirken og for trossamfund i øvrigt bliver ændret. Det ligger inden for lovgivningsmagtens kompetence, men regeringen mener dog ikke, at der er grund til at imødekomme forslagsstillernes ønsker.

Kirkeskatten er efter regeringens mening en fornuftig metode til at få fastsat og indbetalt folkekirkemedlemmernes økonomiske bidrag, og

det er jo kun folkekirkens medlemmer, der skal betale kirkeskat. Enhver har frihed til at melde sig ud af folkekirken, og dermed også blive fri for at betale kirkeskat.

Forslagsstillerne ønsker dernæst, at kristendomsundervisningen skal sløjfes fra skolens skemaer og erstattes af et fag, der inddrager alle livsanskuelser. Skolelovgivningen hører ikke under mit ministerområde, og jeg vil derfor nøjes med at konstatere, at det efter regeringens mening er væsentligt, at børn og unge lærer om kristendommen i skolerne. Den har jo haft og har stadig utrolig stor betydning for dansk kultur og det danske værdisæt, uanset om man kan lide det eller ej, og jeg vil da gerne minde om, at børn og unge også bliver præsenteret for andre livsanskuelser gennem skolens undervisning under den nuværende ordning.

Forslagsstillerne ønsker videre, at konfirmationsforberedelsen skal placeres uden for normal skoletid. Jeg ser ingen grund til at ændre den nuværende ordning, for det er trods alt fortsat et meget stort flertal af de unge, nemlig godt 75 pct. af en årgang, som ønsker at blive konfirmeret.

Forslagsstillerne vil desuden have afskaffet statsanerkendelsen eller godkendelsen af trossamfund og peger i den forbindelse bl.a. på, at der er godkendt et utal af kristne trosretninger, medens f.eks. de asatroende ikke var godkendt på det tidspunkt, da bemærkningerne til beslutningsforslaget blev skrevet. Der blev de imidlertid nogle uger senere.

Jeg mener ligesom forslagsstillerne, at det er i grundlovens ånd, at det er folk selv og ikke staten, der skal definere, hvad deres religion er. Jeg vil derfor gerne fastslå, at staten med sin godkendelse af et trossamfund ikke definerer trossamfundets eller dets medlemmers religion. Staten tager kun stilling til, om der vitterlig er tale om en sammenslutning af borgere med en så klart defineret religiøs lære og ritus og en sådan grad af organisation, at den kan betegnes som et trossamfund, og statens godkendelse er vel at mærke kun nødvendig, hvis man ønsker at opnå særlige rettigheder i samfundet, f.eks. retten til at kunne foretage vielse med borgerlig gyldighed eller de begunstigelser, som skattelovgivningen giver mulighed for at trossamfund og deres medlemmer kan opnå. De fradragsmuligheder, som medlemmer af et trossamfund kan få, svarer i øvrigt til de fradragsmuligheder, man kan få, når man yder bidrag til en bred vifte af humanitære organisationer.